

PITS DE SILICONA: UN SÍMPTOMA DELS NOSTRES TEMPS

Marcelo Colussi

05/07/2008

www.rebellion.org

Referint-se al penis, és comú dir que “la mida no importa, sinó el que es fa amb ell”. Amb els pits de les dones es podria afirmar el mateix. Però tot i així, els pits enormes i drets han estat transformats en icones sexuals en aquestes últimes dècades per obra i gràcia de la publicitat; de totes maneres, de la mateixa manera que passa amb la mida de l'òrgan genital masculí, la seva capacitat de donar plaer (a homes i dones, activa o passivament) no depèn de la seva dimensió. Tot i que en aparença els pits voluptuosos podrien fer creure en una major capacitat de plaer que els més petits, de fet no són més sensibles a l'estímul sexual. En tot cas, sí que alimenten una pulsio escòpica. Aquest és el plaer específic amb el que es lliguen directament, però cap orgasme “millora” per la mida dels pits, així com tampoc “millora” per la mida del penis.

“Rodona amb perfil alt, rodona amb perfil baix i en gota... tenim la mida justa que necessites”, pot llegir-se avui ja com una cosa comú. “Millora la teva imatge. Fes-te ja el teu implant. Facilitats de pagament. Acceptem totes les targetes de crèdit”... Anuncis d'aquest tipus poden trobar-se en molts països a qualsevol revista, en fitxers publicitaris, en missatges de correu electrònic, de la mateixa manera que es mercadeja una peça de vestir, una liquidadora o una rotllo de paper higiènic. Però que la publicitat hagi transformat els prominents pits (artificials en quasi tots els casos) en un símbol obligat de sensualitat femenina, no fa que per força tots els homes “comprin” el producte mercadejat. Una investigació va revelar que un 25% dels homes entrevistats prefereix els pits grans mentre que un altre 25% opta pels petits, en tant que el restant 50% escull altres atributs físics en la dona, no important-li especialment la mida dels pits. I tampoc en l'àmbit femení les vendes de la nova mercaderia són totals: no totes les dones corren desesperades a fer-se el seu implant mamari. Però sí desperta, a vegades, preguntes, qüestionaments, inclús malestars.

“Cap a finals del segle XIX i principis del XX -ens informa Mónica López Ocón- els pits es transformarien en objecte d'estudi dels metges i en objectes privilegiats de la indústria que produí per a ells tot tipus d'additaments, cobertures i productes de bellesa: cotilles, sostenidors, cremes, locions, màquines per desenvolupar-los. Si en períodes històrics anteriors el pit com a instrument de la lactància havia estat considerat com un bé social, a mitjans del segle XX arribà a ser constituït com un bé econòmic. En qualsevol cas, sempre s'exercia sobre ell una pressió de propietat col·lectiva. No és casualitat, per tant, que els moviments d'alliberament de la dona dels anys 60 fessin de la crema pública de sostenidors un símbol dels seus reclams de llibertat que qüestionaven tan la tirania de la medicina que les sotmetia a exàmens continus, com la de la moda que els imposava una imatge. Avui la cirurgia de mames és

un recurs de bellesa generalitzat. A tal punt s'ha estès aquesta pràctica que fer-se les lolas sembla quasi un pas ineludible per una dona que vulgui seguir la moda. Això ha fet que els pits naturals, aquests que s'aplaten al anar a dormir i estan sempre sotmesos a la força de la gravetat, semblin una anomalia o un signe de deixadesa”.

Independentment dels nostres gustos personals (tan homes com dones) - sempre en dependència dels nostres fantasmes inconscients-, el cert és que la “moda” dels grans pits s'ha instal·lat, i com passa en aquests fenòmens socials, un cop instal·lada la tendència, és molt difícil -a vegades impossible- donar marxa enrere. Arribaren els pits exuberants... però no totes les dones els tenen així (diguem que la minoria). Aleshores... s'ha de fer-los créixer artificialment! I per això hi ha la cirurgia plàstica i el seu aliat incondicional: la silicona.

Químicament considerades, les silicones són polímers del diòxid de silici. Des de 1947 va sorgir la possibilitat d'aplicar-les a la cirurgia plàstica, i un cop comprovada la seva utilitat com a reemplaçadores de teixits tous, a l'any 1963 els metges Cronin i Gerow realitzaren el primer implant mamari amb aquest gel, fabricat per l'empresa Dow Corning. Consistia en al instal·lació d'unes bosses de làmina de silicona plenes d'oli de silicona de grau mèdic. Avui en dia l'ús d'implants mamaris que realitza la cirurgia estètica (augment de pit o mamoplastia d'augment) està indicat 1) per la reconstrucció després del càncer de pit, 2) en cirurgies de reassignació de gènere (comunament anomenat canvi de sexe), 3) per la correcció de diverses anormalitats que afecten la forma i la mida dels pits i 4) per raons cosmètiques. A instàncies d'aquest mercadeig del que parlàvem, d'aquestes pautes publicitàries i aquest model de bellesa femenina que certs poders van establir, un 80% dels casos d'implants mamaris es realitzen per raons purament estètiques, sense cap altra necessitat clínica. Segons l'Associació Estadounidenca de Cirurgians Plàstics, l'augment de pit és el tercer procediment de cirurgia estètica més realitzat als Estats Units, amb 291.000 intervencions d'aquest tipus al 2005 (797 per dia). No és infreqüent que en alguns països (aquells amb major poder adquisitiu) els homes -nuvis, marits, amants- i inclús els progenitors, regalin una intervenció d'aquest tipus a una dona. Com a dada interessant: per l'arribada de les festes nadalenques es dispara el consum de silicones. El Pare Noel serà voyeur?

A través de la història, no totes les civilitzacions han fet aquesta apologia del pit femení prominent quasi a nivell de fetitxe com ara ha anat construint la moderna cultura de Hollywood, en certa forma “obligant” a repetir universalment els patrons que imposa. Actualment, en aquestes últimes dècades on la cultura dominant ha imposat mercaderies per tot el planeta molt més enllà de les necessitats bàsiques, el culte a la bellesa i la cura quasi fetitxista del cos és una “moda obligada” que no para de créixer. La qüestió que no ha d'oblidar-se és que hi ha qui imposa aquestes tendències, i això comporta a un mercat on les grans majories no fan sinó engrandir les fortunes dels qui fixen aquestes modes. No totes les dones se senten malament amb els seus pits naturals ni tots els homes es moren per una dona amb dos globus aerostàtics al pit. Però la imposició semblaria portar-nos per aquests derroters: qui no entra en els canons d'allò pautat per les modes... és un fracassat.

Estem davant la moda del plàstic, d'allò superficial, la idolatria d'allò nou, la creença acrítica en que tot allò nou és bo i superador, cultura d'allò "light", culte a la cosmètica..., en altres termes: fetitxisme extrem dels nostres temps on els nous déus són l'adoració de les coses materials, la veneració reverencial de la imatge, d'allò extern. S'és més feliç amb tot això? Realment hi ha millors orgasmes amb les pròtesis de silicona? Som tan fetitxistes -voyeuristes els homes, exhibicionistes les dones- que ens crida més l'atenció el veure o deixar veure un pit enorme que cap altra cosa? El culte a la imatge fascinant té tanta preponderància en la dinàmica humana, o això és producte d'una gran construcció mediàtica, una mercaderia més que s'instal·la i es manté amb tècniques de mercadeig perquè es ven bé? Per què ara s'han de "consumir" pits plàstics? Què passa si no se'ls consumeix?

"La nostra societat és la més fetitxista que mai ha existit perquè valora als objectes com a persones i a les persones com a objectes. Fetitxisme extrem és posar-se pits de silicona al pensar que el pit realça la dona, però la que s'opera ho fa per agradar a una altra persona. Fetitxisme extrem és quan el que mira sols veu el pit o la persona, tan esclava del seu cos, que es dedica a reconstruir-se mitjançant la cirurgia", ens diu Lucía Etxebarria. En definitiva, el fetitxisme com a possibilitat humana és simplement això: una possibilitat. Els erràtics comportaments humans no poden ser valorats en termes ètics com a "bons" i "dolents". Són comportaments, combinacions problemàtiques de desitjos que se'ns escapen a la nostra decisió voluntària, recerques interminables d'objectes incopsables. El fetitxisme no és sinó això. I en el camp ampli de la sexualitat, això és quasi interminable. Algú té dret a jutjar a una dona que s'implanta dos quilos de silicona als pits? Es pot ingènuament obrir un judici de valor respecte a si això és "bo" o "dolent"? Òbviament no. Cadascú, en definitiva, gaudirà com pugui. Però al mateix temps, d'aquest fet del consum d'aquesta nova moda dels pits siliconats -modern, producte d'una determinada formació econòmico-social i cultural com és el capitalisme hiper consumista i el culte a la bellesa externa incentivat per les indústries audiovisuals- podem obrir una consideració crítica: per què ara s'ha de fer això?, qui decideix la bellesa?, qui va establir que gaudim més així?

Tota la parafernàlia de la cirurgia estètica dels pits, a més de tenir passives consumidores i consumidors, també té les seves detractores i detractors. Des de la seva aparició, els implants mamaris plens de gel de silicona han estat assenyalats com els responsables d'un no acabar de calamitats: des d'asma, artritis i càncer, fins causa de suïcidis en no poques dones, insatisfetes amb el resultat final de l'implant. En realitat no existeix cap estudi científic vàlid que digui que el càncer de pit o les malalties del col·lagen són produïdes per aquests implants. Però sí, com tota cirurgia, la mamoplastia d'augment que realitza la cirurgia estètica té riscos. Entre ells s'hi troben: el risc general de l'anestèsia, pèrdua de les sensacions, dolor, possible ruptura de l'implant, irregularitats a la pell, cicatrius, possible assimetria en la mida del bust o localització dels mugrons, infeccions, sagnat, dislocacions o caiguda de l'implant la qual cosa pot causar flaquesa o protuberàncies en llocs no desitjats, formació de teixits al voltant de l'implant, interferència amb les mamografies per determinar càncer o tumors, formació d'hematomes, teixit mort al voltant de

l'implant, rebuig a l'implant amb els conseqüents símptomes (febre, infecció i altres). I el major risc de tots: la cicatrització de la intervenció quirúrgica.

Però fora d'aquestes possibles complicacions pràctiques, i considerant que no sembla haver-hi una relació causal amb processos cancerígens pel que foren dimonitzats en alguna mesura, la pregunta que s'obre davant d'això és: què significa tot això? Per què es va imposar de tal manera aquesta "necessitat" de ser bella a través d'uns pits artificials? Per què els implants en un 80% dels casos es fan sols per seguir una moda? No ens parla tot això d'una tendència que imposa el sistema capitalista on el culte a la superficialitat i al consumisme banal sembla entronitzar-se cada cop més? Una consumidora, o un admirador, d'aquestes pràctiques cosmètiques podrà dir que és retrògrad i no pertinent obrir una crítica davant un producte "embellidor", que si qui ho utilitza se sent bé, no hi ha res més a agregar a l'assumpte. Insistim: no es tracta d'obrir un judici de valor en relació a la dona que s'omple de silicona, o a l'home que admira aquests pits inflats -i eventualment els paga-; el que es qüestiona és el rovell de l'assumpte. Per què el model actual de societat no pot alimentar a tota la població mundial -la fam segueix sent la principal causa de mort dels éssers humans- mentre es gasten quantitats monumentals (més de 10.000 milions de dòlars anuals) en productes cosmètics, contant els implants de silicones? Independentment que ens agradi o no tenir o veure un pit exuberant, per què se'ns obliga a sortir corrent a consumir aquest nou producte que, als qui l'obtenen, els col·loca al lloc de "ubicats i exitosos" socials i els diferencia dels "exclosos i marginals"? Per què la societat consumista moderna posa un èmfasi tan gran en la bellesa corporal artificial, i en general en tot allò artificial? Per què es valora tant una teta de plàstic? Què indica això? La cultura que genera el model capitalista i el consumisme hedonista ens condemna finalment a acabar optant pel sexe artificial, amb nines de silicona o vibromassatgedors electrònics?